

πὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης· ὅτι ἐνθ' αἱ τῶν Με-
δικῶν, Λέοντος τοῦ Ἰ' καὶ Λουδοβίκου τοῦ
ΙΔ'. ἐποχαὶ ἐκπροσωποῦνται ὑπὸ τῆς με-
γαλοπρεπειᾶς καὶ τοῦ ἀτομικοῦ γοήτρου τῶν
ἡγεμόνων τούτων, ἡ ἐποχὴ τοῦ Περικλέους
ἐκπροσωπεῖται ὁπωσδήποτε ὑπὸ τοῦ λαοῦ.
Ἀλλ' ἂν αἱ ἀρχαῖα Ἀθῆναι ἔσχον τὸν
Περικλέα των, πότε αἱ νέαι θὰ λά-
βωσι τὸν ἑαυτῶν;

Κ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Η ΟΡΓΑΤΗΡ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΩΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀφιερῶται τῷ φιλέτῳ μου

Ι. ΣΜΥΡΝΙΑΔΗ.

Ἦτο ἡ 15.η Μαΐου 1850 περὶ
τὴν 11.ην Π. Μ. ὥραν, ὅτε δύο νέοι κα-
λῆς οἰκογενεῖας διηυθύνοντο πρὸς τὸ γνω-
στὸν ἐν Παρισίοις δάσος τῆς Βουλό-
γνης, ἐντὸς δύο κοινῶν ἀμαξῶν, ὅπως
μὴ ἐφελκύνωσι τὴν περιέργειαν τῶν ὀ-
κνηρῶν, αἵτινες φθάσασαι εἰς τὸ μέρος
τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς Auteuil ὡς
ἐκ συμφώνου ἐστάθησαν ἡ μία παρα-
πλεύρως τῆς ἄλλης εἰς μικρὰν ἀπόστα-
σιν. Οἱ ἡνίοχοι προθύμως κατέρχονται
ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ μετὰ σπουδῆς
τρέχουσι, τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας κρατοῦν-
τες, ν' ἀνοίξωσι τὰ θυρίδια τῶν ἀμα-
ξῶν, ἐκ τῶν ὁποίων σπουδῇ ἐξέρχον-
ται οἱ δύο νέοι οἰοῦναι ἔτρεχον πρὸς
προϋπάντησιν ποθητοῦ καὶ ἀξιοσεβάστου
προσώπου· ἀλλ' ἡ ἐκπληξὴς ἀμφοτέρων
ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ αὐτῶν συναντήσῃ
ἀποδεικνύει ὅτι ἀμφοτέροι ἐταράχθησαν.
Ἀπομακρύνονται ἐν τούτοις αἱ ἀμα-

ξαι ἵνα περιμείνωσιν ἀλλήλων τοὺς κυ-
ρίους των, καὶ οἱ δύο νεήλιδες, κα-
ταπραυνθείσης ὀλίγον τῆς πρώτης ἐκεί-
νης ψυχικῆς ἐκπληξέως, κατώρθωσαν νὰ
εὗρωσι τὸν ἀπολεσθέντα λόγον των καὶ
ὁ μὲν εἶπε πρὸς τὸν δέ.

— Ὁμολογεῖτε, φίλτατε βαρῶνε
Βελιέ, ὅτι ἡ συνάντησίς σας ὥφειλε ν'
λάβῃ χώραν μετ' ἄλλο πρόσωπον καὶ οὐ-
χὶ μὲ ἐμέ; καὶ ὅτι ἀκουστίως μου
σοῦ ἔσπασακ'· αὐτὰρ ἐπεὶ ἐστὶ τὸ
καλάθι, κατὰ τὴν κοινὴν παροι-
μίαν;

— Ἀληθέστατον, ἀπήντησεν ὁ βα-
ρῶνος, ἀλλὰ καὶ σεῖς ἐπίσης θὰ ὁμο-
λογήσετε, φίλτατε κόμη Ἀρλὰκ, ὅτι
καὶ ἐγὼ σὰς ἀνέτρεψα τὰ σχέδια, πρὸς
δὲ ὅτι τὸ πρόσωπον ὅπερ περιμένετε
εἶναι πᾶν ἄλλο ἢ τὸ ἰδικόν μου.

— Σύνμφμη, ἀπήντησεν ὁ κόμης,
φίλτατε βαρῶνε καὶ ἴσα ἴσα, ὅπως
ἐμποδίσῃ τὸ ἐπικείμενόν μοι κακόν,
ἂν δὲν εὕρισκόμεν μόνος εἰς τῇ
θέσιν τῆς συνεντεύξεως, σὰς πα-
ρακαλῶ ν' ἀναχωρήσῃτε ἐντευθεν πε-
ποθῶς ὅτι ἡ συνέντευξις σας δὲν
δύναται νὰ ἔχῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς
ἰδικῆς μου· πρόκειται, σὰς τὸ λέγω
ὑπὸ τὴν σφραγίδα τῆς ἐχεμυθείας, περὶ
ἀποτελεσματικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ
σχεδιασθέντος γάμου μου.

— Καὶ τίς διάβολος σὰς εἶπε,
φίλτατε κόμη, ὅτι ἡ συνέντευξις μου
δὲν ἔχει τὸν αὐτὸν σκοπόν;

— Τίς μοι τὸ εἶπε; Τὸ παρελθόν
σας, φίλτατε βαρῶνε, ἀναμνησθὲν πάντοτε
πρὸς τὸ ὡραῖον φύλον, αἱ συνεχεῖς κατ'
αὐτοῦ σάτυραί σας, καὶ ἰδίως ἡ κα-
θημερινὴ ἐκείνη ἐπωδή σας ἡ ἔχουσα
οὕτω·

Εἰς τοῦ Ἑρώτος ταῖς νίκαις
Ἡ καρδιά μου εἶν' μαθημένη
Νὰ λαβῇ ἀνθοῦς, φιλάκη
Ἀγκαλιάσματα κανάκη
Ἀπὸ τοὺς γονεῖς κρυφά.

— Καὶ ἔμως, κόμη Ἀρλὰκ, τὸ πα-
ρελθόν μου τὴν φορὰν ταύτην σὰς ἀπα-

τῇ ὥς πρὸς τὸ παρόν μου! Νεᾶνις τις, ἀληθῆς ἄγγελος ἀγαθότητος καὶ ὠραιότητος, κατῴρωσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐρυθριῶ διὰ τὸ παρελθόν μου, καὶ τοσούτῳ ὥστε νὰ ἐδελύσωμαι τοὺς στίχους οὓς μοὶ ἐνθυμίσατε καὶ νὰ ἐκφωγῶ ὥς ἄλλος Βύρων, ὅτι ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ ὅτι εἰς τὸν δυστυχῆ τοῦτον κόσμον, οὐδὲν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀλλιοῦ ἀπὸ ὕδατος ἐν τῇ κακίᾳ ἧς ἐγεύθη νύκτας τὰς ποικιλίας· καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅτι εἶμαι τώρα πολὺ διάφορος ἀπ' ὅτι ὑπῆρξα. Ὅχι μόνον δὲ ἀποστρέφομαι τὴν ρηθείσαν ἐπιπόδην, ἀλλὰ καὶ ἀπεφάσισα, λησμονῶν τὸ παρελθόν μου, νὰ νυμφευθῶ καὶ σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν θέσιν θέλω λάβει ἀπάντησιν τῆς αἰτήσεώς μου. Ἵνα δὲ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου, ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἦν σὰς ἐξουσιοδοτῶ ν' ἀναγνώσῃτε.

Μόλις κόμης ἔλαβεν αὐτὴν ἀνὰ χεῖρας καὶ εἶδε τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀνέγνωσε τὰς πρώτας φράσεις, ἀνέκραξε. «Νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς ἰδίους μου ὀρθολογούς, εἰς ὅτι ἀναγινώσκω; Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι ὁμοίᾳ τῇ ἰδικῇ μου. κατ' οὐδὲν ἄλλο διαφέρει ἢ κατὰ τὴν ὑπογραφήν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς τοῦ χαρακτῆρος ἀλλοιώσεως. Ταῦτα λέγων ἐξάγει καὶ αὐτὸς ἐπιστολὴν καὶ δίδων αὐτὴν εἰς τὸν βαρῶνον εἶπεν. — Ἀναγνώσκατε καὶ κρίνατε, ... Παρὰ πολλοὺς δὲ εὐρέθησαν γεγραμμένοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς, καὶ εἰς τὴν κοινὴν αὐτῶν ἐκπλήξιν ὁ μὲν ἀνέγνωσε στεντορεῖα τῇ φωνῇ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐτέρου ὅπως κάλλιον ἐννοήσῃσι τὴν ταυτότητα τοῦ περιεχομένου, καὶ ἀμφοτέροι ἀναγινώσκον τὰ ἐξῆς.

• Εὐγενὲς Κύριε.

• Ἐλαβον τὴν ποθητὴν ἐπιστολήν σου, καὶ μὲ ἀίσθημα πλήρες ὑπολήψεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἀνταποκρίνομαι εἰς τὴν εὐγενῆ προσφορὰν σου μόνον ὅ-

τι οὐκ ἐπὶ νὰ εἰδοποιήσω ὑμᾶς, ὅτι οὐκ ἔστι καὶ μὴ οὐκ ἔστι ταῦτα χροῖως ἐπὶ ὑφ' ὑμῶν πιστευόμενον ὡς τομὸν, δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω ἐπίσης εἰς τὴν γενομένην μοι προσφορὰν. Ἡ αἰνιγματικὴ αὕτη φράσις τοῦ εἶναι καὶ μὴ εἶναι ταῦτα χροῖως, ἀπαιτεῖ βεβαίως ἐξήγησιν· ὅθεν θέλετε λάβει αὐτὴν τὴν 15 τρέχοντος Μαΐου εἰς τὸ δάσος τῆς Βουβλόγνης κατὰ τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδοῦ εἰς Auteuil τὴν 11ην Π. Μ.

Μένω μὲ ὅλον τὸ σέβας.

• Κομησίνη Λοδοβίχη Κλημεντίνα Ααρδαλέτ· ἀνέγνω ὁ βαρῶνος.

• Μαρκιωνίς Κλημεντίνα Λοδοβίχη Μαδαντέρ· ἀνέγνω ὁ κόμης,

Καὶ οἱ ἡμέτεροι ἥρωες ἀνέλαβον, σχεδὸν μηχανικῶς τὰς ἐπιστολάς των, καὶ ἐπανελάμβανον τὴν ἀνάγνωσιν ἐπαυξανομένης πάντοτε εἰς ἓνα ἕκαστον τῆς ἐκπλήξεως, καὶ βεβαίωτατοι ὄντες ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ γελασθῶσιν εἰς τὰ γραφόμενα· ὅθεν ὁ βαρῶνος ἀνέκραξεν. «Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ παραδοξότατον τοῦτο σύμβολον;» εἰς ὃν ὁ κόμης ἀπήντησε, «θὰ ἦτο ματαιοπονία πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἐξηγήσεως, καθότι αἱ εἰκασίαι μὲς θὰ εἶναι πάντοτε εἰκασίαι. Ὅτι κάλλιον δυνάμεθα νὰ πράξωμεν, περὶ τοῦ τίς θὰ μᾶς δώσῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος; θὰ ἦτο νὰ διηγηθῶμεν διαδοχικῶς πῶς ἐγνωρίσαμεν κυρίως αἰτίνας εἶναι καὶ δὲν εἶναι ταῦτα χροῖως ὅτι πιστεύομεν.

— Δέχομαι τὴν πρότασιν, ἀπήντησεν ὁ βαρῶνος, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ν' ἀρχίσῃτε πρῶτος τὴν διήγησιν οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἢ ὅπως κερδίσω καιρὸν ν' ἀνακαλέσω εἰς τὴν μνήμην μου τὰς θείας καὶ γλυκείας αὐτῆς ἐκφράσεις, αἵτινες μὲ ἔκκαμαν νὰ ἐρυθριῶ διὰ τὸ παρελθόν μου καὶ νὰ ἐπιθυμῶ τὴν μετ' αὐτῆς ἐνωσίν μου.

Καὶ ὁ Κόμης οὕτως ἤρχισε.

Ἐσπέραν τινα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου... Ἐαδίζων ραθυμῶς ἐπὶ

τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁνορίου μέχρι τοῦ βασιλικοῦ παλατιοῦ, ἀκούω τινα νὰ μὲ φωνάζῃ. Ἦτο ὁ διδάσκαλός μου τοῦ ἄσματος, ὁ κύριος Μαξιμίνος, καὶ μοὶ εἶπε. — Μετ' ἄκρας μοῦ εὐχαριστήσεως σὰς εὐρίσκω ἐγκαυθῆ ἐπειδὴ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθετε μαζί μου νὰ ἐπιτελεσθῇ τὴν κυρίαν κόμησσαν Δαρδαλέτ. Τὸ ὄνομά σας εἶπε εἰς αὐτὴν γνωστότατον ἐπειδὴ τῇ εἶπον πολλά ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ἐξεθείασα τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον ἄδετε, μάλιστα πολλάκις τῇ ὑποσχέσθην νὰ σὰς ὁδηγήσω πρὸς αὐτήν, καὶ, ἂν τώρα ἔλθητε, θέλετε τῇ προξενήσει εὐχαρίστησιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ θέλετε διασκεδάσει ὅταν ἀκούσῃτε τὸ ἄσμα τῆς θυγατρὸς τῆς κυρίας ἐκείνης. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, ὑπάρχει καλλίτερον, ἡ κομησίνη εἶναι ὠραιότατη, ἀγαθὴ, ἀρίστης ἀγωγῆς καὶ ἀπαραμύλλου μετριοφροσύνης. Ἐδεδεασθῇ ὑπὸ τῶν ὠραίων τούτων ὑποσχέσεων καὶ τὸν ἡκολούθησα. Ἄχ! βρωῖνε, ὁποῖα ὑποδεξιώσεις. Εἶνε πράγματι ἰσάγγελον πλάσμα ἡ κομησίνη! τί ἄσμα! ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς διηγηθῶ τὸ πρᾶγμα κατὰ σειράν. Ἡ Κόμησσα λοιπὸν ἐφάνη εὐχαριστηθεῖσα ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς μου, μετὰ παρουσίασεν εἰς ὅλα τὰ παρ' αὐτῇ ἐκλεκτὰ πρόσωπα, καὶ δὲν ἦταν ὀλίγα καθότι ἦτο ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ἐόρταζεν· ἀλλ' αὕτη πρότινος εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ μόλις ἐπέστρεψεν ἡ κόμησσα ἠθέλησεν αὐτῇ ἡ ἰδία νὰ μετὰ παρουσιάσῃ πρὸς αὐτήν. Μοὶ ἔκαμε χαριστάτην ὑπόκλησιν καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν διδάσκαλον τῷ εἶπεν.

— Ἐπὶ τέλους ἐκρατήσατε τὴν ὑπόσχασίν σας, δι' ἧς σὰς εἶμαι λίαν ὑπόχρεως, πολὺ δὲ περισσώτερον ἂν ὁ ἔσχατος μαθητὴς σας εὐαρεστηθῇ νὰ μᾶς ἀξιῶσιν ν' ἀκούσωμεν τὸ ὠραῖον αὐτοῦ ἄσμα.

— Εἰμὶ βέβαιος ὅτι δὲν θέλει μᾶς ἀποποιηθῆ, ἀλλ' ὅμως ἀπαιτεῖ βεβήκως ἀμοιβήν, εἶναι δὲ αὐτηνὰ εὐαρεστηθῆτε καὶ ὑμεῖς νὰ μᾶς ἀξιῶσιν ν' ἀκούσωμεν τὴν

διωδίαν τοῦ Ροσσίνι εἰς τὸν Γουλιέλμον Τέλ.

«Tutto apprendi, sventurato,
 Il segreto del mio cuor.

Ἡ πρότασις τοῦ διδασκάλου ὑφ' ὧν ἐπεδοκιμάσθη ἐγὼ δὲ ἐκλίνα τὸν αὐχένα εἰς τὴν γενικὴν ἐπιθυμίαν. τὸ αὐτὸ δὲ ἐπραξε καὶ ἡ κομησίνη, πρὸς ἣν προσέφερον τὴν γαῖρα ὅπως τὴν συνοδεύσω εἰς τὸ κύμβαλον ἐνθα ἐτοποθετεῖτο ἡδὴ ὁ διδάσκαλος· ἀφοῦ δεοῦτος ἔδωκε τὸν τοκιστὸν ἐκείνην ἤρχετε τὸ ἄσμα τῆς μετὰ τὰς λέξεις «Tutto apprendi, sventurato κ. τ. λ.» Ὅτε ἤκουσα τὴν τερψικάρδιον ἐκείνην φωνὴν, ἡμίτονον, καθαρὰν, οὕτω καλῶς τονισμένην καὶ μετὰ τοιαύτην ἐκφράσεως ἀκρίβειαν, ὥστε νὰ ὑπερτερῇ πάντας τοὺς ἐπισημωτέρους ἀοιδούς τῶν ἐπισημωτέρων θεάτρων, ἔμεινα ἐστατικός, ἔγνων ἀπλανεῖς καὶ προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀρθακμοὺς, θαυμάζων τὴν φωσιγνωμίαν ἐκείνην ἣς οἱ χαρακτῆρες οὐδόλως ἡλλοιοῦντο ἐκ τῶν τοῦ στόματος κινήσεων· μάλιστα ἤμην τοσοῦτω προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ ὠραιότατου ἐκείνου πλάσματος, ὥστε ὅτε ἐφθάσεν ἡ σειρά μου εἰς τὴν διωδίαν ἐπὶ τοσοῦτω ὁ νοῦς μου αἰωρεῖτο εἰς τὰ αἰθέρια στρώματα, ὥστε ὁ διδάσκαλος μετ' ἔσεισεν· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐπανέλθω εἰς ἑμαυτὸν παρῆλθον πολλὰ ἀνακρούσεις ὅπως δυνήθω ν' ἀναλάβω τὸν ρυθμόν. Καὶ ἡ ἀπαράβλητος νεῆνις ἐννοήσασα ὅτι ἤμην ἀφρημένος δι' ἀξιοθαυμάστου ἐτοιμότητος μετ' ἔσωσεν ἐκ τῆς χλεύης. — Ἄχ! ἐνέκραζεν, σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε κόμη! τί θέλετε! ἐλησμονήσα ὅτι εἶχομεν ἀποφασίσει. — Καὶ στραφεῖσα εἰς τὰς πλησιεστέρας φίλας τῆς, δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς ἵνα πάντες ἀκούσωσιν, εἶπεν. — Εἶχομεν ἀποφασίσει μετὰ τοῦ Κ. οὐ κόμητος νὰ καταλήξω τὸ μέρος μου διὰ τινος ὠραίου τερετισμοῦ, ἀλλ' ἐλησμονήσα τοῦτο. Ζητῶ λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ ἐπαναλάβω τὴν διωδίαν. — Εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην ἀπήντησεν φωνὴ τις. — Ἐν ὧ

μέτερον bis κομησίην, εἶναι δι' ἡμᾶς ἔμμεγα δῶρον.—'Εγὼ ἐν τούτοις ἠθέλησα νὰ δικαιολογήσω τὴν ἡλιθιότητά μου ἀλλ' ἡ εὐγενὴς κομησίην, ἥτις προσεῖδε τοῦτο, μοι εἶπε δι' ἀπαράβλητον χάριτος.—'Επιζῶ, Κύριε κόμη, ὅτι δὲν θέλετε μὲ ψεύσει.—'Εσιώπησα μυστικῶς θαυμάζων τὴν ἐντελῆ ἀβρότητα τῶν αἰσθημάτων της. Ἡ διωδία ἤρχισεν ἡ κομησίην κατέληξε τὸ μέρος της μὲ τὸν ὑποσχεθέντα τερετισμόν, ἤρχισα ἐν καιρῷ ἡ φωνή μου ἠνωμένη μετὰ τῆς ἰδικῆς της ἤτο. ἐντελὴς ἀρμονία, ἀποπερατώθη δὲ δι' ἐνθουσιωδῶν χειροκροτήσεων. Ὡδήγηται τὴν κόμησαν εἰς τὴν θέσιν της, ἐκάθησα πλησίον της διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ μουσικῆς. Ἡσθάνομην τότε δύο ἀληθεῖς ἀγαλλιᾶσαι, τὴν μὲν ὅτι ἐγνώρισα τὸ θεῖον ἐκεῖνο πλᾶσμα τὴν δὲ ὅτι προσεκληθὴν τὴν προσεχῆ ἐσπέραν νὰ ἐπαναλάβω τὴν αὐτὴν διωδίαν παρὰ τινι ἀξιολογώμεν οἰκογενεῖα. Ὑπῆρξα συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐτραγωδήσαμεν τὴν διωδίαν μας, ἥτις, ὡς ἔλεγον, ἐπέτυχε θαυμασίως. Ὑπερήφανος ὅτι διένειμα μετ' αὐτῆς ἐπαίνους καὶ δόξαν, καὶ αἰσθάνομενος ὅτι τὴν ἡγάπων ἀπεπειράθην δι' ἀκροβολισμῶν νὰ τὴ ἀποκαλύψω τὴν πρότασίν μου.

—Θὰ ἐξοιζίζομην ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν θνητῶν, τῇ εἶπον, ἂν ἰσχύς τις, ἣν δὲν τολμῶ νὰ ὀνομάσω, μᾶς ἐκράτει πάντοτε ἠνωμένους, ὅπως ἐναρμόζομεν τὰς ἡμετέρας φωνάς.

—Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε; ἀπήντησε μειδιῶσα, νὰ ἐγγραφῶμεν εἰς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ θέατρον, ὑμεῖς μὲν ὡς δξύφωνος καὶ ἐγὼ ὡς ὑλίφωνος;

—Πονηρὰ, προσποιεῖσθε ὅτι δὲν μὲ ἐννοεῖτε.

—Κύριε κόμη, μοι εἶπε δὲν ἐννοῶ εἰμὴ πᾶν ὅτι μοι λέγεται καθαρῶς.

—Τότε θα τολμήσω, ἀπήντησα, νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι μεθύσκομαι ὑπὸ ἔρωτος πρὸς ὑμᾶς.

—Ἡ μέθη, φίλτατε κύριε κόμη,

πρόσέθηκε, εἶναι ἡ ἀνταρξία τῶν εὐγενῶν. Ἡ ὑπερβολὴ εἶναι πάντοτε ἐπιζήμιος καθότι φέρει ἀνδρίαν.

—Θὰ σᾶς ἐπεξηγήσω λοιπὸν ἐτι καθαρώτερον τὴν ἰδέαν μου. Ἐπεθ' μουν νὰ ἐνωθῶ μετ' ὑμῶν διὰ τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ τοῦ Ὑμεναίου.

—Ἐπαίρομαι ἱτὴ ἀληθείᾳ, κύριε κόμη, ἀπήντησεν, ὅτι ἡδυνήθην νὰ σᾶς ἐμπνεύσω τοιοῦτον αἶσθημα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ὑψώψω εἰμὴ εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων μου.

Καὶ εὐγενῶς χαιρετήσασα ἠγέρθη πρὸς ἀναζήτησιν τῆς μητρός της. Ὁφείλον ἐνδομύχως νὰ ἐπιδοκιμάσω τὴν ἀπάντησιν καὶ τὸν τρόπον της ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ μᾶλλον παροξύνω τὸ ἀρτιγεννές πάθος μου πρὸς τὸ ἰσάγγελον ἐκεῖνο πλᾶσμα ἡτοιμαζόμεν ν' ἀναχωρήσω, ἀλλ' ἐκρατήθην εἰσέτι ἀκούσας ὅτι προτείνοντο εἰς τὴν κομησίην τέσσαρα τινά. ν' αὐτοσχεδιάσῃ, νὰ μεταποιήσῃ, νὰ τραγωδήσῃ, καὶ νὰ συνοδεύσῃ μὲ τὸ κύμβαλον ἢ ἄσμα. Ἡ κομησίην τασούτω φιλόφων ὅσῳ καὶ μετρίῳ, συνῆνεσεν εἰς τὴν κοινὴν ἐπιθυμίαν. Ἡσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν μητέρα ὡσάνει ἐκ τοῦ μητρικοῦ φίλτρου ἐπεζήτει νὰ ἀντλήτῃ ἐμπνευστίν, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ κύμβαλον ἀλλὰ πρὶν ἢ καθῆσθαι ἐξήχησε θέμα. Καὶ ὁ ἐξοχος ἀββάς Δ... ὅστις ἀπετέλει μέρος τῆς ἐκλεκτῆς ἐκείνης ὁμηγύρεως, ἐπειδὴ οὐδεὶς προτείνειν, ἔθετο τὸ ἐξῆς α' Ἡ ἡθικὴ.

Ἡ κομησίην ἐδέχθη αὐτὸ διὰ γλυκυτάτου μειδιάματος, ἐκάθησεν εἰς τὸ κύμβαλον, ἐσκέφθη ὀλίγον, προδιέθετο τὸ ὄργανον, καὶ ἀκολούθως διὰ μελωδικῆς φωνῆς ἔψαλε τὸ ἐξῆς αὐτοσχεδίον ἄσμα.

Ἡ ἡθικὴ εἶν' αἶσθημα ὅπερ διαχωρίζει Ἀπὸ τὰ ζῶα τὸν ἄνθρωπον, ναί, καὶ τὸν διευθύνει Πρὸ τοῦ θωμοῦ νὰ κλίνει ἐκεῖ. καὶ τὸν καθυγιαίνει. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶν' κοινὰ καθὼς καὶ εἰς τὰ (κτῆνη)

Διάφορα αἰσθήματα, φίλτρα καὶ ἀντιλήψεις, Τὸ μόνον εἶναι ἡ ἡθικὴ ἡ ἀθανατίζουσα μας. Ἡ ἀρετὴ ἡ ὑψώουσα ἡμᾶς καὶ συγκινοῦσα

ε'Αγάπα τὸν πλησίον σου καὶ τὸν θεόν, διδάσκει
 Τὸ μῖσος καὶ τὸ ἔγκλημα εἶναι ὁ ὀλεθρὸς μας
 Ὅταν, σιγᾷ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ συνειδησίς μας
 Ἀνασθητὴ δὲν ὁμιλεῖ, τότε μᾶς κυβερνάει
 Ἀκολασία ἡ [μισσητὴ] καὶ ἡ ἰδιοτροπία.
 Ὁ ἔρωσ εἰς τὰ στῆθη μας πλέον δὲν ἐμφωλεῖται.
 Καὶ σβύνεται πᾶν αἶσθημα κάλλιπτον καὶ ὠραῖον.
 Καὶ καταντᾷ τὸ σῶμα μας σκληρότητος δοχεῖον
 Πρὸς τὸν αἰθέρα ἀνυψοῖ ἡ ἀρετὴ τὸ ὄμμα
 Ὅταν τῆς ἀνθρώπιότητος τὴν διώκει ἡ ἀγριότης,
 Τίποτε περιμένουσα, οὐδὲν ἐπιζητοῦσα.
 Ὑπὸ τῆς προκατῆσεως νέας ζωῆς ἀφθάρτου
 Μειωνομένη ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς ἡρεμίας
 Μὴ ἀληθεστάτην αἰσθῆσιν ἀγάπης τρεφομένη
 Ἀμεταβλήτου πίστεως καὶ χρυσοπτέρου ἑλ-
 (πίδος. *)

Μόλις ἡ ἀπαράβλητος κομησίνη ἐτε-
 λείωσε τὸ αὐτοσχέδιον, αἱ πρὸς αὐ-
 τὴν χειροκροτήσεις καὶ οἱ ἔπαινοι ὑπῆρ-
 ξαν ἀφθονοὶ ὧν τὴν μνήμην θέλω δι-
 ατηρήσει πάντοτε ἀνεξάλειπτον ἐν τῇ
 καρδίᾳ μου. Μετ' οὐ πολὺ διελύθη ἡ
 συνναστροφὴ καὶ ἐπέστρεψα οἰκάδε μὲ
 καρδίαν πλήρη χαρῆς καὶ πρὶν ἢ κα-
 τακλιθῶ ἔγραψα τὴν πρὸς τὴν κομη-
 σίνην αἵτησίν μου. Ἀλλὰ τῇ ἡμέρᾳ, ἔφε-
 ρον ἐγὼ αὐτὸς τὴν ἐπιστολήν μου ἐ-
 καίνην εἰς τὸν θυρωρὸν καὶ ἐξεπλάγην
 μαθὼν παρ' αὐτοῦ ὅτι θλόκληρος ἡ οἰ-
 κογένεια εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ τὸ Να-
 σὺ, καὶ γὰρ τὸ ἐσπέρας ἔλαβον τέ-
 λος τὴν ἀπάντησιν ἣν ἤδη γνωρίζετε.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ κάμωμεν δικιο-
 πνή, καὶ ν' ἀφήσωμεν τὸν θυρῶνον νὰ
 διηγηθῇ τὰ συμβάντα του, ὅθεν πα-
 ρακαλοῦμεν τὸν εὐμενῆ ἀναγνώστην νὰ
 κρατῇ ὑπὸ σημείωσιν τὸ ταξίδιον εἰς
 Νασὺ.

Ἦτο ἡ ἐδόξη τοῦ τρέγοντος Μα-
 ου, ἡκολούθησεν ὁ θυρῶνος, ὅτε διὰ τοῦ
 Κεραιικοῦ διευθυνόμενος εἰς Ἰστιετοῦτον
 διηρχόμεν τὴν σιδηρὰν γέφυραν τοῦ
 Ἀρτς ἐνταῦθα ἐβλέπω νεανιδά τινα,
 ὠραῖον μᾶλλον ἥτις μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ

*) Τὴν ἑμμετρον ταύτην μετάρραπιν ὁ-
 φείλω ἐφ' φιλατῶ μοι. Α. Καφκοκεράφ.

Σ. Μ.

ἀδημονίας ἐζήτει τι. Τὴν ἡρώτησα καὶ
 αὕτη — Ζητῶν φράγκον, μοι εἶπεν,
 ὅπερ ἀναμφιβόλως ἀπώλεσα ὅτε ἐζή-
 γαγον ἐκ τοῦ θυλακίου μου τὸ βαλάν-
 τιον ὅπως πληρώσω τὰ πορτομεία τῆς γε-
 φύρας. Ἐάν δὲν εὕρω τὸ φράγκον τοῦ-
 το, προσέθηκε, πολλὰς θέλω ὑποστῆ βα-
 σάνους· δὲν θὰ δυνήθω ν' ἀγοράσω τὰ
 νέα ὑποδήματα, καὶ τὸ χερίστον, ἡ ἀ-
 νάδοχος, ἡ δωρήσασά μοι τὰ 10 φράγ-
 κα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, θὰ μὲ φω-
 νάξει, καὶ δὲν θὰ μὲ ἀγαπᾷ πλέον —
 Καὶ ἔλεγε ταῦτα συγκεκινημένη καὶ
 δακρύουσα, ὥστε συγγινηθεὶς τῇ εἶπον.
 — Ἐάν ἐρευνήσης, μετ' ἀπαθείας, ἐλπίζω
 ὅτι θὰ τὸ εὕρῃς σὲ βοηθῶ καὶ ἐγὼ πρὸς
 ἀνεύρεσίν του — καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τις
 ἔθεσα ἐν φράγκον ἡμικεκρυμμένον παρὰ
 τῷ σιδηρῷ θυρακείῳ τῆς γεφύρας καὶ
 ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγον ἀνέκραξα. — Ἰδοὺ
 ἐκεῖ, ὠραία νεάνις, τὸ φράγκον σου! —
 Τὸ ἐβλέπει, τὸ λαμβάνει, καὶ δρομαίως
 ἀπέρχεται μὲ ἀνεκλάλητον χαρὰν. Ἀρ-
 κεσθεὶς εἰς τὴν ἀγαλλίασιν τῆς ἰνδικ-
 μάτιζον ἐν τῇ μνήμῃ τὴν ὠραῖαν αὐ-
 τῆς φυσιογνωμίαν, ἥς τὰ χαρακτηριστι-
 κά μοι ἀνεπόλουν ἐν τῷ νῷ Μαρίας-
 ναν τινα ἥς, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Γε-
 ὠργιος Δουδάλ ὠρολογιοποιός, ἔκαμνεν
 τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ φθά-
 σω εἰς τὸ τέμας τῶν σκοπῶν μου. Ἀ-
 κρως ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανιδῶ τὴν ἀξιάγα-
 στον νεανίδα, ἔστην ἀκλόνητος ἐπὶ τῆς
 γεφύρας. Μετ' οὐ πολὺ ἐπέστρεψε καὶ
 ἐπαναβλέπουσά με, ἔδραμε πρὸς ἐμὲ ζη-
 τοῦσα συγγνώμην ὅτι ἀνεχώρησε χωρὶς
 νὰ μὲ χαιρετήσῃ ἀκολουθῶς οἰκειωθείς
 ὀλίγον κατῴρθωσα νὰ μάθω ὅτι ἡ Μα-
 ριάννα ἦτο ἀδελφὴ τῆς μεγαλειτέρης, ἡ
 τις ἀπὸ τίνος καιροῦ ἐζῆ μειωνομένη
 καὶ δὲν ἐζήρχετο ἢ πολὺ πρῶτ, καθότι
 δὲν ἐπεθύμει νὰ συναντηθῇ μὲ τινα Γε-
 ὠργιον Δουδάλ ὠρολογιοποιόν, ὅστις εἶ-
 ναι αἰσχροβόλος! Αἰσχροβόλος! ἀνέκραξα, ὁ
 Γεώργιος Δουδάλ, ὁ ὠρολογιοποιός μου; τίς
 τὸ λέγει; συκοφαντία! αἰσχραὶ συκοφαν-
 τία! Ἦθελον νὰ εἶπω περισσότερον ὅτ'

εἴρης παρουσιάζεται· ὁ ἀπειράκατος ἐκείνος Μενεάλ ὅστις ὀνομάσκει με ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς νεάνιδος, ἥ τις μετ' αὐτὸν ἀνεχώρησεν ὑπῆρξεν ἀκολούθως· ἡ αἰτία νὰ γνωρίσω τὴν ἀπαράβλητον μαρκιωνίδα Κλημεντίαν Δοδοσίκην Μαδχιτέρ, καὶ ἰδοὺ πῶς.

Τὴν ἀκόλουθον τῆς μετὰ τῆς νεάνιδος συναντήσεώς μου ἡμέραν, ἐνῶ ἔτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω τῆς οἰκίας μου μοι ἀναγγέλεται ὅτι ὁ μαρκήσιος Μαδχαντέρ ἐπιθυμεῖ νὰ μοι ἐμιλήσῃ. Δὲν ἐγνωρίζον αὐτὸν εἰμὶ κατ' ὄνομα, τρέχω εἰς προὔπαντήσιν του, αὐτὸς δὲ εὐπροσηγόρως με παρεκάλεσε νὰ εὐαρεστηθῶ νὰ παραχωρήσω τῇ θυγατρὶ του εὐλογώρην συνέντευξιν, διότι πρόκειται περὶ πληροφοριῶν, ἃς ἐγὼ καὶ μόνος ἡδυνάμην νὰ τῇ δώσω σαφῶς. Εἰρήνησα τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν κατ' ἣν εὐκολώτερον ἡδύνατο νὰ με δεχθῇ, καὶ μοι ἀπήντησε σήμερον κατὰ τὰς ἑνδεκα. Τὴν ὥραν ταύτην ἀκριβῶς εὐρίσκουην εἰς τὸν ἀντιθάλαμόν της. Ἀνηγγέλλιν πρὸς αὐτὴν, ἑδραμεν εἰς προὔπαντήσιν μου, ζητοῦσα συγγνώμην ὅτι με ἐξήγαγε τῶν ὑποθέσεων μου καὶ μόλις ἐκαθήσαμεν μοι εἶπε.

—Κύριε βαρῶνε Βαλιέ, ἀγαθὴ τις πρᾶξις σας με ἔκαμε νὰ σᾶς πιστεῦσω ὡς ἄκρως γενναίον· δι' ὃ δὲν ἐδίστασα νὰ σᾶς ζητήσω συνέντευξιν καὶ σεῖς εὐγενῶς μοι παραχωρεῖτε ἤδη αὐτήν.

— Συγχαροῦσάτε με, μαρκιωνίς, τῇ εἰπόν, ἀλλ' ἀγνοῶ τῇ ἀληθείᾳ περὶ τίνος ἀγαθοεργίας πρόκειται.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ἡ μαρκιωνίς, ἐλπυμονήσατε ἤδη τὴν ἀγαθοεργίαν ἣν ἐπράξατε χθὲς πρὸς χάριν ἀναδεκτῆς μου τινός! Ἄλλος δίδων αὐτῇ φράγκον θὰ τῇ ἔλεγε· ἰδοὺ ἐκεῖνο ὅπερ ἐχάσατε, ἀλλ' ὑμεῖς ἀπεναντίας με τὸν συνήθη τρόπον σας, τὸ ἐδωρήσατε εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐλεημοσύνην.

— Ἀλλὰ τίς σας εἶπε, μαρκιωνίς, ὅτι δὲν ἦτο τὸ πράγματι ἀπολεσθὲν φράγκον τῆς νεάνιδος;

— Ἡ νεάνις, κύριε βαρῶνε, δὲν ἡδύνα-

το ν' ἀπολέσῃ ὅ,τι δὲν εἶχε· διότι κατὰ λάθος τῇ εἶχον δώσει ἑνέα καὶ οὐχὶ δέκα φράγκα, καὶ τοῦτο ἡννόησα ὅτε ἡ θυγάτηρ μου εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πολὺ.

Ἄμα ἤκουσα ταῦτα, δὲν ἡδυνάμην ἡ νὰ δικαιώσω, τὴν μαρκιωνίδα καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσω ὁποῖας πληροφορίας παρ' ἐμοῦ εἴχτει.

— Ἀκούσατέ με, μοι εἶπεν ἀγαπῶ ἐμμανῶς δύο νεάνιδας ἀναδεκτὰς μου, ὧν ἡ μῆτηρ, καίτοι ἐκλεκτῆς οἰκογενείας, με ἀνέθρεψε διὰ τοῦ γάλακτος αὐτῆς, καθότι ἀπροσδοκῆτως κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀπώλεσα τὴν τροφὴν μου, Ἡ Μαριάννα, ἡ μεγαλητέρα τῶν ἀναδεκτῶν μου, συνέλαβεν ἑρωτα διὰ τινος Γεώργιον Δουδάλ ὥρολογοποιόν. Μόλις μοι διηκοίνωσε τὸ πάθος της καὶ μοι περιέγραψε τὸν ἐραστὴν της, τὴν ἐκαμον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶναι δύσκολον μεταξὺ τῶν ὥρολογοποιῶν νὰ εὐρεθῇ τις ἔχων τὰς ἰδιότητας ἐκείνας ἃς ἐκέκτητο. Ὡς μοι ἔλεγεν, ὁ ἐραστὴς της. Τιθίμεθα πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, καὶ μεταξὺ ὅλων τῶν ὥρολογοποιῶν τῶν Παρισίων οὐδεὶς εὐρέθη φέρων ὄνομα Γεώργιος Δουδάλ, οὐδὲ ψυχὴ ζῶσα γνωρίζουσα αὐτὸν, δι' ὃ κατ' ἀνάγκην ἦλθον εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ δυστυχὴς Μαριάννα ὑπέπεσεν εἰς τὰς πλεκτάνας ἐνός τῶν Κυρίων ἐκείνων οἵτινες ὑπολαμβάνουσι τὰς γυναῖκας ὡς μίαν τῶν διασκεδάσεων των, οὐχὶ κατωτέραν τῆς τῶν κύβων, τῶν ἱππων, καὶ τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν! Ἀπάνθρωπον, καὶ ἀχρεῖαν παρομοίωσιν, δι' ἧς καταισχύνουσι τὰς ἐκυτῶν μητέρας, τὰς ἀδελφάς των! Εἶναι ὅμως πέραν τοῦ πιθανοῦ, ὅτι μὴ δυνάμενοι ἢ μὴ θέλοντες νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι μὴ σεβόμενοι ἢ παζίζοντας τὰς γυναῖκας, ἐγίνονται jaïtious! ἀπειραρίθμων κακῶν. Δικαίως λοιπὸν ἀποστρέφομαι καὶ μισῶ τοὺς ἐμπαίκτας τοῦ ἡμετέρου φύλου. ὅθεν ἀπέτρεψα τὴν Μαριάνναν νὰ ἐπανίδῃ πλέον τὸν Γεώργιον Δουδάλ. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς χθὲς κατέχομαι ὑπὸ τίνος ἐνδοιασμοῦ καθότι ἔμαθον ἔκ της

βαπτιστικῆς μου ὅτι ὑμεῖς τὸν ἐνεκοιμιάσατε. (Τώρα, κύριε βαρῶνε, ὁ νέος ἐκείνος εἶναι πράγματι ἄξιος τῆς Μαριάννας; Δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν εὐτυχῇ μετὰ τῆς βαπτιστικῆς μου καὶ ἐκείνου ἐνωσιν;

Εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν ἔμεινα κεραυνοπληκτος· ἀλλὰ συνειθισμένος νὰ μὴ ἐρυθριῶ, μετεχειρίσθην ὅλην τοῦ πνεύματός μου τὴν ἐτοιμότητα, ἵνα ἐντίμως ἐξέλθω τοῦ διαταγμοῦ ἐκείνου, καὶ τῇ εἶπον·

— Μαρκησία, σὰς ζητῶ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων προθεσμίαν διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω· καὶ ἐγὼ εἰμὶ ἄνθρωπος, καὶ ὥς ἐκ τούτου πιθανὸν ν' ἀπατώμην.—

Καὶ ἐσκέφθην νὰ μὴ ἐπισκεφθῶ πλέον τὴν Μαρκησίαν. Ἀλλὰ μόλις ἐξήλθον τοῦ παλατιοῦ τῆς, τόσον ἱσχυρῶς ἀνεπόλουν κατὰ φρένας τὴν πλάνον εἰκόνα τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης δεσποινίδος, τὰς ἐξόχους ιδιότητας τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματός τῆς ὥστε νὰ καταδικασθῶ νὰ μὴ τὴν ἐπανίδω πλέον ἢ το σκέψις ἀνυπόφορος ἐν τῇ ψυχῇ μου. Ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην νὰ περυσιασθῶ πρὸς αὐτὴν ρυπαρὸς ὑφ' ὅλων ἐκείνων τῶν ἐλαττωμάτων ἅτινα ἐκείνη ἐστηλίτευσε; πῶς νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ ἐπαπειλούμενος ν' ἀναγνωρισθῶ ὑπὸ τῆς Μαριάννας; Τότε μόνον ὠρκίσθην νὰ διορθωθῶ, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἤθελον νὰ ἐπανίδω οὐδένα ἐξ ἐκείνων μεθ' ὧν συνεμερίσθην τὰς εὐωχίας, μελετῶν δὲ τὸς λόγους τῆς ἐπέστην ὅτι ὀφείλομεν ὑπέρτατον πρὸς τὰς γυναῖκας σέβας. Ἐλευθεραὶ ἢ ὑπὸ κηδεμονίαν πάντοτε ὑπερέχουσι, καθότι ἀρῶνται τὰς δυνάμεις τῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων παθῶν. Ἐπέστην ὅτι ἡ ἐπιρροή των εἶναι μᾶλλον ἢ ἥσσαν σωτήριος ἀναλόγως τοῦ σεβασμοῦ ὃν πρὸς αὐτὰς ἀπονέμεμεν, οὕτω δὲ διὰ τὰς σκέψεις μου ταύτας, καὶ διὰ πλείστας ἄλλας ἐνίσχυσαν τὴν πρόθεσίν μου, καὶ αἰσθανόμενος ἑμαυτὸν οὐχὶ ἐντελῶς ἀνάξιον τῆς φιλοφρονήσεως τῆς μαρκησίας, ἐπορεύθην πρὸς

αὐτὴν, παρελθουσῶν τῶν 24 ὥρων, καὶ τῇ εἶπον.—Μαρκησία, ἔγεια! θύμα οἰκτρᾶς ἀπάτης. Ὁ Γεώργιος Δουβάλ εἶναι ἄξιος ἀποστροφῆς. Καὶ ὅμως ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἰς αὐτὸν χρεωστῶ τῇ εὐτυχίᾳ ὅτι σὰς ἐγνώρισα, καὶ ἐπειδὴ εὐρίσκομαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐτυχίας θέλω πράξει τὸ κατὰ δύναμιν νὰ τὴν ἐξακολουθήσω. Σὰς ἐξορκίζω, λοιπόν, ὡς εὐγενὴς μαρκησία, νὰ μὴ ἀπωθήσῃτε τὴν ταπεινὴν προσφορὰν τῆς καρδίας καὶ τῆς χειρὸς μου.—Καὶ αὕτῃ πρὸς ἐμέ.—Ἐκπλήττωμαι, ἅμα δὲ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τῇ προσφορᾷ σας, ἀλλ' ὀφείλω νὰ σὰς εἰδοποιήσω, κύριε βαρῶνε, ὅτι οὐδὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω ἀνεὺ τῆς συγκαταθέσεως τῶν γεννητόρων μου. Εἴπον νὰ σὰς ζητήσω πληροφορίας τινας ἀφορῶσας τὸν Γεώργιον Δουβάλ, ἀλλ' ἡ προσφορὰ τῆς χειρὸς σας μὲ φέρει εἰς δύσκολον θέσιν, ὅθεν θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε ν' ἀποσυρθῶ. Ἐφώναζεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν, καὶ εὐγενῶς χαιρετήσασά με εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν—Συνοδεύσατε τὸν Κύριον ἀναχωροῦντα.—Εἰσεχώρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ παλατιοῦ, καὶ ἐγὼ συνωδευθὴν μέχρι τῆς ἐξόδου. Τὴν ἀκολουθοῦν ἡμέραν ἐπεμψα ἑγγραφοὺς τὴν αἰτησίᾳ μου, καὶ χθὲς τὸ ἑσπέρας ἔλαβον τὴν μυστηριώδη ἀπάντησιν ἣν ἤδη γνωρίζετε.

— Μυστηριώδης ἀπάντησις ἥτις ἐν τὸς ὀλίγου ἀποκαλύπτεται, ἀνέκραξε ὁ κόμης, δεικνύων ἁμαξάν τινα προβαίνουσιν· οἱ δὲ δύο νέοι, διευθετοῦντες τὴν κόμην καὶ τοὺς μύστας τῶν ἐδραμον πρὸς προὑπάντησίν τε λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· «Ἴδωμεν τί ἐξ ὑμῶν ἔσται ὁ εὐτυχέστερος.»

(ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

(ἔπεται τὸ τέλος)

I. ΜΑΝΕΣΣΗΣ

Σ. Ζ. Α. Μετὰ λύπης ἠναγκασθήμεν νὰ διακόψωμεν τὸ ἀνωτέρω διήγημα τοῦ καλοῦ ἡμῶν φίλου κ. Ι. Μάνεσση, ἐνεκα τῆς κατὰ τὴν φορὰν ταύτην πληθύος τῆς ὕλης